Događaji pred hidžru

Deseta godina Poslanikove misije je prolazila. U njoj on izgubi dvije drage ličnosti, dva važna oslonca. Rana od Ebu Talibovg gubitka nije se još bila zaliječila kada je smrću njegove drage žene, hazreti Hatidže, Poslanik s.a.v.a., zadobio i drugu. Ebu Talib je bio njegov zaštitinik i čuvar, dok je Hatidža, sa njenim velikim bogatstvom, bila njegov glavni pomagač.

Tako, početkom jedanaeste godine poslaničke misije Poslanik s.a.v.a., se nađe u jednoj neprijateljskoj okolini. Njegov život biješe u neprestanoj opasnosti, pa prilika da poziva u islam gotovo da mu se nije ni pružala. Ibn Hišam piše da, samo nekoliko dana poslije Ebu Talibove smrti, jedan Kurejš se okuražio da baci šaku prašine Poslaniku s.a.v. u lice. Kada je došao kući, hazreti Fatima je briznula u plač kada je vidjela prljavštinu na ocu. Brzo je donijela vode i pomogla mu da se opere. Da bi je utješio Poslanik s.a.v. joj je rekao: “Nemoj plakati! Allah je zaštitnik tvog oca. … Dok je Ebu Talib bio živ Kurejši se nisu uzuđivali učiniti mi ništa loše.” Zbog nepovoljnih uslova u Mekki, Poslanik odluči da pronađe neko drugo mjesto. U tim danima Taif bijaše razvijen kraj i on odluči da ode tamo i pozove u islam vođe plemena Sakif. Objasnio im je islamska učenja i onda zatražio od njih da ga podrže i pomognu. Međutim, ne nađe dobar prijem. Kada je vidio da ga ne žele, zamolio ih je da o njemu ne govore drugima u gradu, jer bi ga neki mogli napasti i povrijediti kada vide da je sam i bez ikakve zaštite. Ovi obećaše, ali ne održaše riječ. Na njega nahuškaše besposličare koji ga okružiše i stadoše zlostavljati. On nekako uspjede da se izvuče i sakrije u bašču koja je pripadala dvojici Kurejša, Atbati i Šibati. Iscrpljen i lakše povrijeđen sjede ispod jednog drveta i poče sa dovom: “Bože, slab sam Ti i nemoćan, a Ti si slabima pomagač. Kome me ostavljaš ovdje?… ” Ova dirljiva dova potiče od čovjeka koji je proveo svojih pedeset godina života u velikom poštovanju i dostojanstvu. Ali sada se njegovo stanje toliko promijenilo da se morao kriti u bašči vlastitih neprijatelja.

Poslije ovog događaja Poslanik s.a.v.a., je bio na putu ka Mekki. Kako je tamo vrijebala opasnost da bude uhvaćen i ubijen on odluči da zatraži zaštitu kod nekog od utjecajnih Mekanlija. Išao je prema njegovom dobro poznatom mjestu, pećini Hira, kada srete jednog poznanika. Zamolio ga je da ode do Mutama b. Adija, moćnog i utjecajnog čovjeka, i da zatraži od njega da mu pruži zaštitu.

Mada je Mutam bio mušrik, prihvatio je da ga zaštiti. Rekao je vijesniku: “Neka Muhammed (s.a.v.a.) odmah dođe mojoj kući. Ja i moji sinovi garantujemo za njegovu bezbijednost.” Kada je primio poruku Poslanik s.a.v.a., dolazi njegovoj kući. Nakon provedene noći, u društvu Mutama i njegovih sinova odlazi do Kabe. Tu obavijestiše Kurejše da je Muhammed s.a.v.a., sada pod njegovom zaštitom.

Ubrzo poslije ovoga Poslanik s.a.v.a., će iseliti u Medinu. U toj istoj godini Mutam b. Adi će umrijeti. Plemeniti Poslanik s.a.v.a., ga je spomenuo po dobru kada je čuo za njegovu smrt. On s.a.v.a., mu je bio zahvalan u tolikoj mjeri da je poslije bitke na Bedru, kada je veliki broj idolopoklonika bio zarobljen, rekao: “Ako bi Mutam bio živ i zatražio od mene da pustim ili da mu poklonim sve zarobljenike, ne bih odbio njegov zahtjev.”

Iz Poslanikovog odnosa prema Mutamu vidimo da on nije zaboravljao učinjeno dobro i želio da uzvrati za njega, čak i onda kada se radilo o mušriku. To je bila njegova plemenita osobina, da bude zahvalan i cijeni pomoć. Kada je jednom mušriku, koji mu je pomogao samo nekoliko dana, bio spreman dati zarobljenike, šta onda reći o Ebu Talibu koji je vjerovao u njega (za razliku od Mutama) i štitio ga čitavog njegovog života. Iz ovoga možemo zaključiti da je osoba koja ga je štitila punih četrdeset dvije godine i rizikovala vlastiti život u zadnjih deset godina, Muhammedu s.a.v. puno značila i imala veliki ugled u njegovim očima.

Te iste godine, kao i svake, Arapi nagrnuše u Mekku na hodočašće. Nastupiše mjeseci zabranjenog nasilja i Muhammed s.a.v.a., ne želeći gubiti vrijeme, izađe na mjesta okupljanja da poziva islamu. “Recite la ilahe illellah, pa ćete uspješni biti. Snagom vjere možete imati čitav svijet, narodi će vam biti poslušni i obezbijediti ćete sebi Džennet u budućem životu”, govorio je.

Za vrijeme hodočašća Poslanik s.a.v.a., je obilazio vođe raznih Arapskih plemena i upoznavao ih sa islamom. Jednom kada su bili na okupu i slušali njegov govor, Ebu Leheb priđe skupini i reče: “Ljudi, ne vjerujte onome šta kaže. On govori protiv vjere vaših otaca a njegove riječi nemaju osnova.” Ovo djelovaše tako da neki rekoše: “Ako bi njegova vjera bila istinita i donosila neku korist, pripadnici njegove familije sigurno mu se ne bi suprotstavljali.”

Grad Jesrib i njegovi stanovnici

Njega su naseljavala dva Arapska plemena, Avs i Hazredž. Pored njih tu su bila i Jevrejska plemena: Kurejza, Nuzejr i Kajnka. Svaki put kada bi ovi Arapi dolazili u Mekku radi hodočašća,

Poslanik bi ih obilazio i nudio im da prihvate islam. Ovi kontakti su bili uvod u Poslanikovu kasniju selidbu (hidžret). Mada je većina ovih pokušaja bila bez uspjeha, Arapi bi nosili vijest o novom poslaniku u rodne krajeve i tako izazivali znatiželju kod mnogih sunarodnjaka.

Kada bi saznao da je u grad došao neki uglednik, Poslanik s.a.v.a., bi ga odmah posjetio i predstavio mu islam. Tako je jednom čuo da je Suvejd b. Samit, uglednik plemena Avs, stigao u Mekku. Poslanik s.a.v.a., mu je otišao i objasnio mu učenja islama. Suvejd je odmah prihvatio islam kada je čuo nekoliko kur'anskih ajeta. Na žalost, ne dugo zatim, Suvejda će ubiti pripadnici suparničkog plemena, Hezredža, u jednoj od bitaka.
U drugoj prilici Anas b. Rafi dođe u Mekku sa grupom suplemenika. Među njima je bio i Ajas b. Maaz. Namjera im je bila da traže vojnu pomoć od Kurejša protiv plemena Hazredža. Poslanik s.a.v.a., se također bio pridružo tom sastanku. Tu mu se ukaza prilika da prisutnim govori o islamu, o onome čemu islam uči, šta im nudi i koristi koje pruža. Ajas, koji je bio odvažan čovjek, ustade i reče: “Ova vjera je bolja od pomoći Kurejša po koju smo došli.” Međutim, njegov nastup naljuti Anasa, koji zgrabi pjeska i baci mu ga u lice. “Ko je tebe šta pitao!? Poslani smo da tražimo pomoć a ne da mijenjamo vjeru!”, ljutito mu reče.

Nedugo poslije ovog događaja Ajas će izgubiti život u velikoj bici između Avsa i Hazredža, zvanoj Buas. U njoj Avsi izađoše kao pobjednici i zapališe palme hurmi suparničkog plemena. Poslije ove bitke plemena su nastavila sa napadima osvete, tako da nije bilo mira ni za koga.

Abdullah b. Ubej, jedan od uglednika plemena Hazredž, nije uzimao učešća u bitkama, pa ga zbog toga cijeniše oba plemena. Iscrpljeni ratom, bijahu ga spremni učiniti njihovim vladarem. Nabaviše mu čak i krunu da nosi u specijalnim prilikama. Ovaj se plan ne ostvari jer jedna grupa iz plemena Hazredža bi naklonjena islamu.

U toj istoj jedanaestoj godini od početka misije, Poslaniku s.a.v.a., dođe šest Hazredža. Od Jevreja načuše o skorom dolasku novog Poslanika, pa kada saslušaše Poslanikov govor i nekoliko proučenih ajeta, zaključiše da su upravo sjedili sa obećanim Poslanikom. Odmah prihvatiše islam. Na kraju sastanka mu rekoše: “Vatra rata neprestano gori između nas. Nadamo se da će je Moćni Allah ugasiti vjerom islamom. Mi se vraćamo u Jesrib da pozivamo njoj sve naše sunarodnike. Ako je prihvate, u našim očima niko neće biti poštovaniji od tebe.” I zaista, ovih šest osoba daše sve od sebe u propagiranju islama u Jesribu. Bijahu uspješni u tome u tolikoj mjeri da uskoro nije bilo ni jedne kuće u kojoj se nije pominjalo Poslanikovo ime.

Prvi ugovor na Akabi

Rezultat rada ovih šest osoba vidio se odmah sljedeće godine. Iz Jesriba Poslaniku s.a.v.a., dođe dvanaest osoba i na mjestu Akabi s njim zaključiše prvi ugovor. Poslije primanja islama svi se zavjetovaše da: neće pridruživati nikoga Allahu, neće krasti niti činiti preljubu; neće ubijati njihovu djecu; neće klevetati jedni druge i na kraju, da će činiti dobra djela koliko budu u stanju. Poslanik s.a.v.a., im obeća da će ući u Džennet ako budu ispunili ono što su se zavjetovali. Poslije toga se ovih dvanaest osoba, ispunjeni vjerom i puni entuzijazma, vratiše u Jesrib da rade na propagiranju islama. Odatle mu pisaše da im pošalje jednog njegovog čovjeka da ih naučava Kuranu. Poslanik im je poslao Musaba b. Umejra, pod čijim su se sposobnim vođstvom organizovali i za njim klanjali u dnevnim namazima.

Drugi ugovor na Akabi

Muslimani Jesriba sa nestrpljenjem očekivaše sljedeću sezonu hodočašća. Žarko su željeli da sretnu Poslanika i izraze njihovu vjeru u njega. Kada je došlo vrijeme oko pet stotina osoba iz Jesriba uputi se u pravcu Mekke. Među njima sedamdeset i dvoje biješe muslimani, a od njih, dvije bijahu žene. Ostali su bili ili naklonjeni islamu ili neutralni. Muslimani sretoše Poslanika s.a.v. i izraziše želju da mu daju prisegu (bej-at). Poslanik im zakaza sastanak u noći 13. zilhadža, u dolini Akabi.

Te noći Poslanik s.a.v.a., i njegov amidža Abbas prvi stigoše na dogovoreno mjesto. Kada mušrici utonuše u san, muslimani počeše u tajnosti pristizati. Nakon što su se okupili Abbas poče prvi govoriti: “Hazradži, izrazili ste podršku Muhammedovoj (s.a.v.a.) vjeri. Znajte da je on najuglednija osoba njegovog plemena. Svaki član familije Hašim, bilo da vjeruje u njega ili ne, spreman je dati život u njegovoj odbrani. Sada on želi da bude među vama, pa ako ste sigurni da ste u stanju ispoštovati ugovor i zaštiti ga od njegovih neprijatelja, mi smo vam ga spremni prepustiti. Ali, ako ga niste spremni zaštiti u svim mogućim opasnostima, onda ga bolje sada ostavite da proživi ostatak života zaštićen rođacima.”

Buraa b. Marur ustade i reče: “Boga mi, da je u našim srcima bilo išta drugo osim onoga što je bilo na našim jezicima, mi bismo vam to rekli. Ne namjeravamo ništa drugo nego da ispoštujemo ugovor i da se žrtvujemo na njegovom putu.” Onda Hazredži zatražiše od Poslanika s.a.v. da kaže nešto. On je govorio kratko i njegove riječi ih još više zagrijaše za islam. Na kraju im reče: “Uzimam od vas prisegu da ćete me štiti na isti način kao što štitite

vlastitu djecu i rodbinu.” Poslije ovoga Buraa b. Marur se opet podiže i reče: “Mi smo djeca bitke i oružja. Borbenost smo naslijedili od naših predaka.” U međuvremenu čitav skup ponese uzbuđenje usljed kojeg povisiše glasove. Abbas, koji je držao Muhammedovu ruku, reče im da govore tiše, jer je postojala opasnost da privuku uhode. Poslanik s.a.v. im je obećao da će u odgovarajuće vrijeme preseliti u Jesrib.

Razlozi za prihvatanje islama u Jesribu

Zašto su stanovnici Jesriba, daleko od Poslanikovog rodnog mjesta, bili spremniji da mu se pokore od Mekkanlija? Zašto je samo par susreta između njega i Jesribljana imao više efekta od njegovih trinaest godina propagiranja u Mekki? Može se reći da su dva razloga doprinijela proširenju islama u tom gradu.

· Prvi razlog

Arapi Jesriba su živjeli sa Jevrejima koji bi u svojim skupovima često spominjali dolazak poslanika arapskog porijekla. Oni bi u prepirkama s idolopoklonicima čak i prijetili da će ih on poraziti i unaprijediti jevrejsku jednobožačku vjeru. Tako su Jesribljani bili psihološki spremni da dočekaju Poslanika s.a.v.a., To je bio razlog zašto su onih šest odmah prihvatili islam. Govorili su između sebe: “Ovo je taj poslanik kojeg Jevreji očekuju. Zato je bolje da ga mi prihvatimo prije njih.” Tako Jesribski Arapi prihvatiše Poslanika bolje od samih Jevreja koji su ga očekivali. Kada im je došao oni su bili prvi koji su ga odbili. Ovo je pomenuto i u Kuranu: “A kada im Knjiga od Allaha dolazi, koja priznaje kao istinitu Knjigu koju oni imaju – a još ranije su pomoć protiv mnogobožaca molili – i kada im dolazi ono što im je poznato, oni u to neće da vjeruju, i neka zato stigne nevjernike Allahovo prokletstvo!” (K.2:89)

· Drugi razlog

Arapi Jesriba su bili fizički i mentalno iscrpljeni međusobnim ratovanjem koje je trajalo gotovo sto dvadeset godina. U zadnjoj velikoj bici (Buas), pleme Avs se poraženo povlačilo. Njihov vođa, Huzejr, ne mogavš podnijeti poraz sebi zabi koplje u nogu i viknu na borce: “Neću se pomaknuti dalje pa makar me i ubili!” Ovo unese elana u već poražene duhove boraca, pa se oni zaokrenuše i svom žestinom uzvratiše Hazredžima. Sada se oni daše u bijeg i bitka završi u korist Avsa. Obje strane kušaše ovakvu varljivu ratnu sreću mnoga puta. Plemena su bila izmorena dugogodišnjim sukobom i grčevito su tražila izlaz iz njega. Nađoše da je samo islam nudio riješenje koje je svima odgovaralo.

Reakcija Kurejša na dogovor u Akabi

U zadnjih godinu dana Kurejši su postali neaktivni u suprotstavljanju islamu koji u Mekki nije bio široko prihvaćen. Zbog toga povjerovaše da mu nema budućnosti, da je padao u zaborav i da se njegovo izdanje polahko rušilo. Vijest o dogovoru na Akabi potrese ih iz temelja. Uglednici saznadoše da su prošle noći sedamdeset i tri osobe iz Jesriba napravile ugovor sa Muhammedom s.a.v. da će ga štititi onako kako štite vlastite porodice. Strahovali su da je islam napokon našao jako uporište.

Da bi ispitali stvar dalje, Kurejše pozvaše vođe Hazredža. “Saznali smo da ste napravili ugovor sa Muhammedom (s.a.v.a.) da ćete se s njim boriti protiv nas. Da li je to istina?”, upitaše ih. Ovi ne znadoše za nikakav ugovor i zakleše se da nisu namjeravali ratovati protiv njih. Abdullah b. Ubej, vođa Hazredža, reče im da bi on prvi znao za ugovor da je bio sačinjen. Muslimanima postade jasno da je neko odao tajnu pa nastojaše što prije napustiti Mekku. Njihova užurbanost upadala je u oči, pa neki od Kurejša posumnjaše da je ona stvar oko ugovora istinita. Međutim kada su se dali u potjeru, bješe kasno tako da ne uhvatiše ni jednog muslimana osim Seada b. Ubade. Srećom, za njega saznade Mutam b. Adi kojeg je Sead zadužio nekoliko puta štiteći njegov trgovački karavan od pljačke pri prolasku kroz Jasrib. Zato se on zauze za njega i uredi da ga puste.

Širenje islama u Jesribu

Islam se širio suprotno vjerovanju orijentalista, tj. da se to obavljalo nasiljem ili željom za materijalnim dobitkom. Sljedeći događaj se zbio prije Poslanikovog preseljenja. On pokazuje da je za širenje islama zaslužno prvenstveno njegovo učenje i ideali kojima čovjek prirodno teži.

Kako smo ranije saznali, Poslanik s.a.v. je poslao Musaba b. Umejra u Jesrib da podučava muslimane i poziva druge u islam. On je bio sposoban govornik, čije riječi su bile privlačne i uvjerljive. Jednom je, zajedno sa Esadom b. Zuraretom pozvao Jesribske vođe da im objasni islamska učenja. Sead b. Ma-az i Usejd b. Huzejr, vođe plemena Abdul Ašala, stajali su sa strane i posmatrali ovu dvojicu muslimana. Usejd reče Seadu da uzme sablju, ode do Musaba i Esada i zaprijeti im da ne šire njihovu vjeru i ne zavode prost narod sa lažnim obećanjima i svakojakim pričama. Međutim, kada Sead dođe i tako nastupi, puno ne uznemiri Musaba. On mu ponudi da razgovaraju, pa ako ono što od njega čuje nije ispravno i njegova zdrava pamet to ne prihvata, pristaje da se vrati tamo odakle je i došao.

Usejd bi začuđen kada ugleda kako se njegov ortak rukova i zagrli sa Musabom na kraju razgovora. On razočarano reče: “Sead ne samo ne uradi ono zašto je otišao, nego još i promijeni vjeru.” Kada mu je Sead došao radosna lica, ovaj ga ljutito pogleda, pa prije nego mu ovaj kaza riječ, isuka sablju i uputi se Musabu. Ali sada je Sead imao priliku da izdaleka posmatra njihov “duel”. Musab ga je dočekao na isti način i postigao isti efekat kao i sa Seadom.

Usejd primi islam, pa se uputi okupljenim sunarodnjacima. “Recite mi kakav položaj imam među vama?” upita prisutne. “Ti si poglavar i vođa našeg plemena”, ovi rekoše. “Onda znajte da neću progovoriti ni sa jednom osobom iz moga plemena koja ne primi islam”, Usejd im reče. Poslije ovoga, za kratko vrijeme čitavo pleme Abdul Ašala primi islam, a da niko od njih i ne vidi Muhammeda s.a.v.a..

Razvoj događaja u Jesribu uveliko uznemiri vođe Kurejša i oni stadoše ponovo punom snagom napadati i proganjati muslimane. Poslanik s.a.v.a., reče prijateljima da su prilike zrele za njihovu selidbu u Jesrib. Tako oni počeše krišom odlaziti iz rodnog grada. Kurejši ubrzo saznadoše za to pa se dadoše na vraćanje iseljenika. To nije urodilo plodom, pa za malo vremena gotovo niko ne ostade u Mekki, osim Muhammeda s.a.v.a., Alija i nekoliko bolesnih i zatvorenih muslimana.

Starješine plemena se žurno sakupiše u Darul Nadvi radi traženja izlaza iz novonastale situacije. Mušrici Mekke su se osjećali ugroženim stvaranjem jakog uporišta muslimana u Jesribu i odlučnošću njegovih stanovnika da podrže Muhammeda s.a.v.a.. Neko iz skupine reče: “Mi smo narod poštovan od svih Arapskih plemena. Muhammed (s.a.v.) je posijao sjeme razdora i tako ugrozio naš opstanak. Jedino rješenje koje nam sada preostaje je da ga neko od nas tajno ubije. Familiji Hašim platimo krvarinu ako se podigne protiv nas.”

Stari čovjek, imena Nedždi, reče: “Onaj koji ubije Muhammeda (s.a.v.a.) treba da se oprosti sa životom. Hašimi neće tako lahko preći preko njegovog ubistva. Ne vjerujem da postoji neko među vama koji je spreman za to dati glavu.”

Ugledni Ebul Bahtari, reče: “Najbolje je da ga zatvorimo i da ga tako spriječimo da širi njegovu vjeru.” Stari Nadždi opet reče: “Ovo nije bolje od onoga prvog. Hašimi neće dozvoliti da bude zatvoren. Ako ga ne budu u stanju sami osloboditi dobiće pomoć od drugih plemena za vrijeme hodočašća.” Neko od prisutnih reče: “Onda ga zavežimo za kamilu i natjerajmo je u trk, pa neka mu se glava razbije o kamenje. Kamila će se zaustaviti u nekom području gdje narod ne trpi

govorenje protiv idola, pa će ga onda oni dovršiti ako tako ne umre.” Stari Nadždi bi protiv i ovoga: “Nije sigurno da će tako umrijeti. Ako preživi kamenje, u stanju je svojim privlačnim govorom obratiti proste beduine i okrenuti ih protiv vas.”

Onda se Ebu Džehl podiže: “Jedino ispravno i najlakše riješenje je da se iz svake familije izaberu osobe koje će Muhammeda (s.a.v.a.) zajedno napasti i ubiti. Na ovaj način ni jedna porodica neće sama biti okrivljena. A ako Hašimi požele da ga osvete moraće se boriti protiv svih nas.” Ovo bi jednoglasno prihvaćeno i odmah odabraše osobe iz svake porodice. Oni onda čekaše da padne noć da bi izvršili svoje gnusno djelo.

Ali, Allah kaže: “I kada su ti nevjernici zamke razapinjali da bi te u tamnicu bacili ili da bi te ubili ili da bi te prognali; oni su zamke pleli a Allah ih je ometao, jer Allah to najbolje umije.” (K. 8:30)

Poslanik nasluti šta mu spremaju, pa se pripremi za odlazak i čekaše Božije naređenje. Džibril mu kazuje šta neprijatelji namjeravaju i prenosi mu Gospodarevo naređenje da preseli u Jesrib. Muhammed s.a.v. kazuje Aliju da ga Kurejši žele ubiti i da zato mora napustiti grad. Traži od njega da spava na njegovom mjestu i pokrije se njegovim pokrivačem. O hazreti Alijevom postupku sljedeći ajet bi objavljen: “Ima ljudi koji se žrtvuju da bi Allaha umilostivili – a Allah je milostivi robovima svojim.” (K.2:207)

U međuvremenu, četrdeset napadača je opkoljavalo kuću, povremeno provirujući u sobu. Jasno su nazirali priliku u krvetu, pa misleći da Poslanik s.a.v. nije napustio kuću, čekaše pogodan trenutak da napadnu. Muhammed s.a.v.a. se uspijeva izvući iz opkoljena da ga niko ne vidi.

Neki od napadača su željeli napasti u ponoć. Ovome se suprotstavio Ebu Leheb, jer je postojala mogućnost da će se u kući zateći još neko ko nije trebao biti povrijeđen. Također su morali prikazati Muhammedovo ubistvo kao zajedničko djelo da bi spriječili da samo jedan pojedinac ili jedna familija ne bude optužena. Zato odlučiše da napadnu u zoru. Kada se javiše prvi znakovi svitanja zajedno upadoše sa izvučenim sabljama. Hazreti Ali se podiže i upitno ih pogleda. “Šta se desilo?”, upita. Ovi, ne malo iznenađeni, povikaše: “Hoćemo Muhammeda! Gdje je on?”.

“Da li ste mi ga to predali na čuvanje pa sada trebam da vam ga vratim? On nije u kući.”, hazreti Ali im reče. Bijesni napadači izađoše napolje. Znali su da Muhammed s.a.v. nije mogao otići daleko i da se mora kriti negdje u blizini. Zato na svaku stazu postaviše zasjedu i počeše detaljno pretraživati okolinu.

Prvu noć hidžre Muhammed s.a.v.a., zajedno sa Ebu Bekrom, proveo je u pećini Savr, koja se nalazi na jugu Meke, potpuno suprotno od strane Medine. Kako mu se Ebu Bekr pridružio nije jasno. Jedni historičari kažu da ga je Poslanik s.a.v. sreo na putu i da mu se on tada pridružio. Jedni kažu da je Poslanik s.a.v.a., te noći otišao Ebu Bekrovoj kući i da su se u ponoć njih obojica uputili u pećinu Savr. Dok neki kažu da je Ebu Bekr tražio Poslanika s.a.v.a., i da ga je Ali odveo do mjesta gdje se sklonio.

U međuvremenu Kurejši blokiraju svaki put koji je vodio u Jesrib. Uposlili su poznavaoce tragova da otkriju Muhammedove (s.a.v.) otiske. Raspisali su nagradu od hiljadu kamila za onoga koji pomogne da se on uhvati. Dok su se glavne snage bacile na sjever, prema putevima ka Jesribu, Poslanik se sklonio u pećinu koja je bila na jugu. Ipak, poznati tragač, Ebu Karz, kada je došao do pećine i ugledao tragove oko nje, reče: “Izgleda da je Muhammed (s.a.v) bio ovdje. Moguće je da se sklonio u pećinu.” Poslaše čovjeka da provjeri. Kada ovaj dođe i vidje na ulazu netaknutu paukova mrežu i jaja u gnijezdu divljeg goluba, vrati se grupi. Reče im da je na ulazu pećine paukova mreža, što je sugerisalo da niko nije ulazio unutra.

Potjera za Muhammedom s.a.v.a., trajaše puna tri dana i tri noći. Napokon tragači izgubiše nadu i razočarani se vratiše u grad.